

רעפ 79016-12-24 - יחזקאל ורשויאר נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 79016-12-24

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

העורר:
נגד יחזקאל ורשויאר

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996
בשם העורר: בעצמו

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' מיכלס), מיום 24.12.2024, בעמ"ת 49798-12-24. בגדר ההחלטה הנ"ל, נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (השופט ע' גרינבאום), מיום 19.11.2024, במ"ת 12331-01-24, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום, מיום 17.3.2024, במ"ת 12331-01-24 (השופט ח' פס), בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים כנגדו.

רקע הדברים

1. ביום 5.1.2024 הוגש כנגד המבקש כתב אישום (להלן: כתב האישום). על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.12.2023 הגיע המבקש לחוות בעלי חיים בכפר אדומים, רכש חמור צעיר (להלן: העייר), והובילו ברכב לאזור העיר העתיקה בירושלים, בעוד העייר כפות ברגליו הקדמיות והאחוריות. בהמשך לכך, הנאשם פרק את העייר מהרכב בסמוך לבית קברות מוסלמי עתיק בשם באב א-רחמה (להלן:

בית הקברות), המצוי ליד שער הרחמים ובסמוך לחומה המזרחית של העיר העתיקה, וערף את ראשו של העייר באמצעות גרזן אשר נשא לשם כך ברכבו. לאחר מכן, נשא המבקש את ראשו הכרות של העייר, טיפס עימו לבית הקברות, ותלה אותו על גדר הצמודה לקברים. בכתב האישום צוין, כי תיעוד מעשיו של הנאשם, ותמונות ראש העייר התלוי על הגדר הצמודה לבית הקברות, הופצו ברשתות החברתיות הדיגיטליות ובכלי תקשורת בעולם הערבי, וגררו תגובות קשות ותסיסה דתית ולאומנית.

נוסף על האמור, על פי כתב האישום, בשעה שביצע המבקש את המעשים האמורים, היה המבקש מצוי במעצר בית, עליו הורה בית המשפט במסגרת הליך אחר המתנהל כנגדו (להלן: ההליך האחר).

בגין המעשים המתוארים, הואשם המבקש בעבירה של כניסה ללא רשות למקום פולחן או קבורה, עבירה לפי סעיף 172 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין; היזק לבעל חיים, עבירה לפי סעיף 451 לחוק העונשין; והתעללות והפרת חובת בעלים, עבירות לפי סעיפים 2, 2א ו-17 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

ביום 5.1.2024 התקיים דיון, בפני בית משפט השלום בירושלים (השופט מ' בורשטין), בעניין הבקשה למעצרו של המבקש. במהלכו של הדיון קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה לפיהן המבקש ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בסופו של הדיון קבע בית משפט השלום כי נוכח הסכמת הצדדים, המבקש יוותר במעצר עד למתן החלטה אחרת, והדיון בעניינו, בנוגע לקיומה של עילת מעצר וכן בנוגע לאפשרות שחרורו לחלופת מעצר, ימשיך במועד נדחה.

הדיון בעניין מעצרו של המבקש המשיך ביום 17.1.2024. בתום הדיון הנ"ל, קבע בית משפט השלום (השופט ח' פס) כי נוכח קיומן של ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום, ובכלל זה לכך שמעשיו של המבקש הביאו לתסיסה דתית ולאומנית; נוכח עברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעה בעבירות של הצתה, היזק לרכוש ואיומים; וכן נוכח שלושה כתבי אישום אשר היו תלויים ועומדים כנגד המבקש באותו הזמן - מתקיימת עילת מעצר שעניינה במסוכנותו של המבקש. בית משפט השלום הוסיף וקבע כי חרף האמור לעיל, ואף שהמבקש הפר לכאורה את התנאים המגבילים שהושתו עליו בהליך האחר, אין הוא מוצא לנכון לסתום את הגולל על אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, ועל כן הורה על הגשת תסקיר מבחן בעניינו של המשיב עד ליום 26.2.2024 (להלן: התסקיר).

ביום 26.2.2024 הגיש שירות המבחן את התסקיר, בו המליץ כי אין לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. על פי התסקיר, למבקש דפוסים של נוקשות חשיבתית, הבאים לידי ביטוי, בין היתר, בקושי

לערוך בחינה עצמית של התנהלותו, ובקושי לתפוס את חומרת המעשים המיוחסים לו ואת האלימות הגלומה בהם. כמו כן, צוין בתסקיר המבחן כי המבקש איננו מורתע מסנקציות משפטיות, וקיים סיכון גבוה להישנות מעשים כגון אלו המיוחסים לו בכתב האישום. נוסף על כך, צוין בתסקיר כי הפקחים אשר נבחנו על ידי שירות המבחן, לרבות אשתו של המבקש, מעניקים למעשיו של המבקש לגיטימציה, ומשכך אינם יכולים להוות גורם ממתן ומציב גבולות, המתאים לשמש כמפקח על המבקש.

3. ביום 17.3.2024 ניתנה החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ח' פס), במ"ת 12331-01-23, במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים כנגדו (להלן: החלטת המעצר).

בית משפט השלום קבע, בהחלטת המעצר, כי לא מתקיימות בעניינו של המבקש נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מהמלצת שירות המבחן. זאת, בייחוד לנוכח הסיכון הממשי שנשקף מהמבקש לשלום הציבור, בשל האפשרות להישנות מעשים כמתוארים בכתב האישום, סיכון המתחדד על רקע המתח הביטחוני בו מצויה המדינה. כמו כן, בית המשפט הטעים כי מאחר שמגבלות אשר הוטלו על המבקש בהליכים אחרים לא מנעו ממנו לבצע את המיוחס לו בכתב האישום, ברי כי לא ניתן לתת בו אמון. על בסיס כל האמור, הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים כנגדו, מאחורי סורג ובריח.

4. ביום 1.11.2024 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו על לתום ההליכים. המבקש טען כי בקשתו נתמכת בשינוי נסיבות "דרמטי" אשר התחולל לאחר שהתקבלה החלטת המעצר. כך, המבקש טען כי בשל אירועים שונים חל כרסום בראיות התביעה ביחס לעבירות ההתעללות בבעלי חיים וביחס לעבירה שעניינה פגיעה בקדושת בית הקברות, המיוחסות לו בכתב האישום. כמו כן, המבקש טען כי הפסיכיאטר המחוזי קבע כי לא היה אחראי למעשיו בעת שביצעם, כי חל כרסום בראיות המבססות עילת מעצר של מסוכנות בכל הקשור לתסיסה הדתית והלאומנית שנגרמה עקב מעשיו, ועוד.

5. ביום 19.11.2024 דחה בית משפט השלום בירושלים (השופט ע' גרינבאום), את הבקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר (להלן: ההחלטה בבקשה לעיון חוזר). בהחלטתו, קבע בית משפט השלום כי לא קיים כרסום בראיות התביעה לעניין עבירות ההתעללות בבעלי חיים ועבירת חילול קדושת בית הקברות. תחילה, בית המשפט קבע כי לא הונחה בפניו כל ראיה חדשה אשר לא הייתה מונחת בפני בית המשפט בעת שנתן את החלטת המעצר. זאת, למעט מספר חוות דעת רבניות לפיהן המעשים המיוחסים למבקש מהווים, לפי הנטען, כביכול, קיום של מצווה נדירה של "עריפת פטר חמור" (להלן: חוות הדעת הרבניות), ולכן המעשים אינם מהווים התעללות בבעל חיים. לעניין חוות הדעת הרבניות, הפנה בית המשפט לחוות דעת אשר הוגשה על ידי המשיבה, לפיה האופן בו הובל והומת העייר מהווה "סבל" בהתאם להוראות החוק, ועל כן, אף אם המעשה מהווה מצווה דתית, אין משמעות הדבר שלא

בוצעה התעללות בבעל חיים. כמו כן, בית המשפט קבע כי הדיון בסוגיה זו ייעשה במסגרת ההליך העיקרי.

לענין חוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי, לפיה המשיב לא אחראי למעשיו, בית המשפט קבע כי הדבר אינו רלוונטי בשלב זה, נוכח העובדה שהן המבקש, הן המשיבה, חולקים על קביעת הפסיכיאטר המחוזי, והמבקש עומד על כך שהיה אחראי לביצוע מעשיו.

לבסוף, בית המשפט התייחס לטענתו של המבקש לענין הימשכות ההליך בעניינו. באשר לכך, בית המשפט קבע כי משלא עלתה הטענה כי התארכות ההליך קשורה בהתנהלות המשיבה או בגורמים שאינם תלויים במבקש, ונוכח העובדה שבית המשפט העליון בחן סוגיה זו אך לפני חודש וחצי (נכון למועד ההחלטה) במסגרת בקשה להארכת מעצרו של המבקש לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), אין בהימשכות ההליכים עילה לעיון חוזר בהחלטת המעצר.

6. המבקש הגיש ערר על ההחלטה בבקשה לעיון חוזר, אשר נדחה בהחלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' מיכלס), ביום 24.12.2024, בעמ"ת 49798-12-24. בהחלטתו, הטעים בית המשפט המחוזי כי הבקשה לעיון חוזר מבוססת על שתיים משלוש העילות שמונה סעיף 52(א) לחוק המעצרים, אשר עשויות לבסס בקשה לעיון חוזר בהחלטת מעצר: גילויין של עובדות חדשות; וחלוף זמן ניכר מאז ניתנה החלטת המעצר. לענין העילה שעניינה גילוי עובדות חדשות, בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט השלום לא שגה בקביעתו כי כלל העובדות שהוצגו היו מונחות בפני בית המשפט בעת שנתן את החלטת המעצר, למעט חוות הדעת הרבניות. בנוגע לחוות הדעת הרבניות, קבע בית המשפט המחוזי, כי בדין הוחלט שאין להידרש להן בשלב זה של ההליך, אלא בגדרו של ההליך העיקרי. זאת שכן אין מדובר בראיות "גולמיות חד משמעיות וברורות המכרסמות במסד הראייתי הקיים", ואשר טרם עברו את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, ועל כן היכולת להתבסס עליהן, בשלב זה, מצומצמת ביותר. כמו כן, בית המשפט המחוזי קבע כי גם דינן של טענות המבקש לפגיעה בזכותו לחופש דת להידון במסגרת ההליך העיקרי.

בית המשפט המחוזי הפנה, בנוסף, לאמור בהחלטת בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) שניתנה בהמ"ע 52639-09-24 (להלן: החלטת הארכת המעצר הראשונה), במסגרתה נקבע כי יש להורות על הארכת מעצרו של המבקש, בין היתר, בשל התנהגותו פורצת הגבולות, באופן חוזר ונשנה, אשר יוצרת מסוכנות ייחודית העלולה להשליך על המתיחות הביטחונית במדינה.

כמו כן, בית המשפט המחוזי ציין את עברו הפלילי של המבקש; את חוות הדעת השלילית לגבי המבקש

שהובעה בתסקיר שירות המבחן; את האמון המועט שניתן לתת בו; את מצבו הנפשי; ואת הפרתם, לכאורה, של התנאים המגבילים שהושתו עליו במסגרת ההליך האחר ועוד.

לבסוף, בית המשפט המחוזי הבהיר כי חזקה על המותב המטפל בתיק בבית משפט השלום, כי ייתן דעתו לתקופה הממושכת בה שוהה המבקש במעצר, ובמידת הצורך יקבע את מועדי דיוני ההוכחות בטווח קצר ככל הניתן.

7. המבקש מיאן לקבל את ההחלטה הנ"ל של בית המשפט המחוזי, ועל כן הגיש את הבקשה דן למתן רשות ערר. במסגרת הבקשה דן, חוזר המבקש על מרבית הטענות אשר העלה בפני בית המשפט המחוזי: המבקש טוען כי המעשים המיוחסים לו על פי כתב האישום מהווים קיום המצווה של "עריפת פטר חמור". על כן, לשיטתו, מעשיו היוו מימוש של זכותו לחופש דת ולחופש ביטוי. המבקש נסמך לעניין זה על חוות הדעת הרבניות (כהגדרתן לעיל). לטענת המבקש, מהאמור לעיל עולה שאלה משפטית בעלת השלכות החורגות מעניינו הפרטני, והוא: "האם המתת בע"ח למטרה פולחנית... היא התעללות או לא".

נוסף על כך, המבקש טוען כי למעשה, לא הניח את ראשו הכרות של העייר על גדר בית הקברות, כי אם על גדר אשר אינה שייכת למתחם בית הקברות, כפי שהעיד, לטענתו, "שומר הווקף" בהודעתו במשטרה. המבקש מוסיף וטוען כי את "המצווה" קיים בעת "מעבר כדין" בין חלופות מעצר בית עליהן הורה בית המשפט בהליך האחר, ועל כן לא הפר את התנאים המגבילים אשר הושתו עליו במסגרת ההליך האחר.

המבקש מוסיף וטוען, כי "נימוק מרכזי" להחלטה הראשונה על הארכת מעצרו התמקד בעובדה שריצה, במקביל למעצרו, עונש מאסר אשר הושת עליו במסגרת תיק אחר שהתנהל בעניינו. אולם, מאז ההחלטה הראשונה על הארכת מעצר המבקש התקבל ערעורו על גזר הדין הנ"ל, ועונשו קוצר, כך שמעצרו חדל להיות סימולטני לריצוי עונש מאסר. משכך, לטענתו, מתקיים שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחדש של החלטת המעצר, כפי שטען בבקשה לעיון חוזר.

בנוסף על האמור לעיל, טוען המבקש כי בעת שניתנה החלטת המעצר, לא ניתן היה להעביר לידי חומר חקירה, בשל סיווגו כעצור ביטחוני, אלא באמצעות סנגורו ולאחר העברת החומר לידי שירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס). כך, לטענתו, חומר החקירה הגיע לידי רק ביום 19.9.2024, לאחר שביקר אותו בא-כוחו. המבקש טוען כי נסיבות אלו מעלות שאלה משפטית בעלת השלכות רחב החורגת מעניינו, והיא האם עיון בא-כוחו של עצור בחומר החקירה, מבלי שהעצור עצמו יעיד בו, מביא למימוש זכות העיון המוקנית בדיון.

לבסוף, המבקש גם מעלה טענות לעניין תקופת הזמן בה נמשך ההליך העיקרי. כך, טוען המבקש כי נוכח חלוף הזמן משקלן של הראיות לכאורה כנגדו פוחת במסגרת הליך המעצר, וכי עוצמתן של הקביעות שנקבעו לפני כ-9 חודשים לעניין מידת האמון שניתן לתת בו, נחלשת. לטענתו, סוגיות אלו מעלות שאלות משפטיות אשר השלכתן חורגת מעניינו הפרטני, ועל כן יש לקבל את הבקשה דנן למתן רשות ערר, ולדון בעררו.

8. להשלמת התמונה, אציין כי ביום 2.1.2025 ניתנה החלטה בבית משפט זה (המ"ע 68010-12-24, השופט ד' מינץ), במסגרתה התקבלה בקשת המשיבה להארכה שנייה של מעצר המבקש מעבר לתשעה חודשים, לפי סעיף 62 לחוק המעצרים (להלן: החלטת הארכת המעצר השנייה). במסגרת ההחלטה הנ"ל, שב והדגיש בית משפט זה כי המבקש הינו אדם הנשקפת ממנו מסוכנות רבה, שאינה תחומה בגדרי המעשים המיוחסים לו במסגרת ההליך העיקרי, כי אם גם בשל היותו "בלתי צפוי וחסר כל מורא מהדין". כמו כן, התייחס בית משפט זה, בהחלטתו הנ"ל, לטענת המבקש על אודות תקופת התמשכות ההליך בעניינו, וקבע כי אף שהיה מוטב אילו בנקודת הזמן הנוכחית ההליך העיקרי היה מצוי בשלב מתקדם יותר, לא שוכנע בית המשפט כי העיכוב נובע מהתנהלות המשיבה, לאור מספר בקשות דחיה שהוגשו על ידי המבקש, והתקבלו.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

רשות ערר לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים, קרי - רשות לערור ב-"גלגול שלישי" - תינתן רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או במקום בו מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות להיעתר לבקשה (בש"פ 5608/13 בליקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.8.2013) (להלן: עניין בליקוב); בש"פ 10118/17 בן ברוך נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (1.1.2018); בש"פ 3188/15 חסדאי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.5.2015)). הבקשה דנן אינה באה בקהלם של מקרים אלו, ואפרט, להלן, מדוע.

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, מרבית טענות המבקש נטועות בגדרי עניינו הפרטני, ואינן מצדיקות מתן רשות ערר ב-"גלגול שלישי". למעשה, המבקש, בעיקרו של דבר, שב על טענות קונקרטיים אשר העלה בפניו בתי המשפט קמא, טענות אשר נדונו ונדחו.

תחילה, לעניין טענתו של המבקש לפיה הגדר עליה תלה את ראשו הכרות של העייר אינה מהווה חלק מבית הקברות: השאלה האם גדר פלונית מהווה חלק ממתחם בית הקברות הינה בבירור שאלה

הממוסגרת לעניינו הפרטני של המבקש, אשר מקומה להתברר בהליך העיקרי, ואין כל הצדקה לדון בה במסגרת של "גלגול שלישי".

כך גם ביחס לשאלה האם קיצור עונש המאסר אשר המבקש ריצה, ואיננו מרצה עוד, מהווה שינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש בהחלטת המעצר. ואזכיר, כי טענתו של המבקש הינה שריצוי עונשו במקביל לשהותו במעצר היווה "נימוק מרכזי" להחלטת בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) על הארכת מעצרו. משכך, ברי כי הסוגיה העולה מטענה זו, המחייבת בחינה של הנימוק להחלטה על הארכת מעצרו, והיחס בין ההחלטה הנ"ל לבין החלטת המעצר, מגודרת לעניינו הפרטני של המבקש. יתר על כן, אף לגוף העניין, עיון בהחלטה הנ"ל של בית משפט זה מעלה, לדעתי, כי ריצוי עונשו של המבקש במקביל למעצרו כלל לא היה נימוק, בוודאי שלא נימוק מרכזי, להארכת מעצרו.

10. באשר לטענת המבקש שעניינה בכך שהמעשים המיוחסים לו מהווים "מצווה", אף לשיטתו של המבקש מדובר במצווה "נדירה", וברי כי "מצוות" הכרוכות בהריגת בעלי חיים בדרכים אשר עשויות להיחשב על פי דין כהתעללות, אינן דבר שנעשה בשגרה, ועל כן אין מדובר בסוגיה המעלה שאלה משפטית החורגת מעניינו של המבקש, למצער, לא באופן המצדיק כי בית משפט זה יידרש לעררו ב-"גלגול שלישי". אף לגוף העניין, דיון בטענה זו של המבקש, אשר נסמכת לכאורה על חוות הדעת הרבניות, הינו דיון אשר על פי הפסיקה איננו מתאים למסגרת של הליכי מעצרים, בהם, ככלל, נבחנות ראיות התביעה, ברמה הלכאורית, וללא ניתוח של מהימנות ראיות, וכלל לא נבחנות ראיות ההגנה (בש"פ 8967/15 פרל נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.1.2016); בש"פ 5324/15 לוז נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (16.8.2015); בש"פ 7589/15 אלקאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.11.2015)). ואציין, כי בית משפט זה קבע, זה מכבר, שנאשם המבקש עיון מחדש בהחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים, בנימוק כי חל כרסום במסד העובדתי עליו מבוסס כתב האישום, נדרש "להצביע על שינוי דרמטי במערך ראיות התביעה ועל כרסום מהותי ומשמעותי בו" (עניין בליקוב, פסקה 7), אשר בכוחו "להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו" (בש"פ 4794/95 שאבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (6.8.1995)). אינני מוצא פגם בהחלטות בתי המשפט קמא אשר לא מצאו בחוות הדעת הרבניות שינוי מסוג זה בתשתית העובדתית המבססת את האישום כנגד המבקש.

11. לעניין טענתו של המבקש, שעניינה בכך שלא זכה, לטענתו, לעיין בחומרי החקירה בעת שהתקבלה החלטת המעצר, הטענה נטענה לראשונה במסגרת הבקשה דנן, ומשכך אין להידרש לה (ראו: בש"פ 829/22 חברת אליאבוסין ללאסתמר וללעקאר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (13.4.2022); בש"פ 1677/21 אלקרעאן שינוע ומסחר בע"מ נ' משטרת ישראל (11.3.2021); בש"פ 2286/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (20.3.2016); בש"פ 8677/19 מורחן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (1.1.2020)).

12. לבסוף, גם אינני מוצא טעם לקבל את הבקשה על בסיס טענתו של המבקש לפיה היה מקום לקבל את בקשתו לעיון מחדש בהחלטת המעצר ולו בשל חלוף הזמן מהחלטת המעצר. מדובר בטענה המתייחסת ליישומן של הלכות פסוקות, בעניין השלכת חלוף הזמן על ההצדקה לקבלת בקשה לעיון מחדש בהחלטה על מעצר עד לתום ההליכים, על עניינו הפרטני של המבקש, ואין בה כל שאלה משפטית עקרונית אשר טרם נדונה בפסיקת בית משפט זה. יתר על כן, השפעת חלוף הזמן על מעצרו של המבקש הינה סוגיה אשר נבחנת גם על ידי בית משפט זה, כאשר מונחת בפניו בקשה להארכת מעצרו של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. בקשה כאמור הוגשה בעניינו של המבקש ביום 25.12.2024, ונתקבלה בהחלטת הארכת המעצר השנייה, אך לפני ימים ספורים. במסגרת ההחלטה הנ"ל בחן בית משפט זה את קצב התמשכותו של ההליך העיקרי, ולא מצא בהיבט זה טעם שלא לקבל את הבקשה להארכת המעצר.

13. סוף דבר: הבקשה למתן רשות לערור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"ה (09 ינואר 2025).

יחיאל כשר
שופט